

GLORIA AZNAR
REUS

El Nicolau Pou no s'hi troba a gust a terra, no li agrada el món on viu. Per aquest motiu, cada cop que pot s'endinsa en el mar, fins que fa de l'aigua i les onades, la seva llar. *Nicolau* (La Segona Perifèria) és la història d'un noi que es converteix en peix. És la primera novel·la del dramaturg reusenc Antoni Veciana, el qual rescata una llegenda marítima de la Mediterrània per parlar de la naturalesa humana, dels canvis que no s'accepten i de la versatilitat de la vida. Tot plegat amb un homenatge a la llengua del Camp de Tarragona. L'any 2020 l'Antoni Veciana va fundar amb Pau Ferran la productora teatral Lo Nostro, que l'any passat estrenà *Poema inacabat*, a partir de textos de Gabriel Ferrater.

Un reusenc parlant de la mar...

Catalunya és un país marítim i no sé per què, li hem acabat donant l'esquena al mar. Reus està a quatre passes del mar i, de fet, el mar havia d'arribar-hi, al segle XIX, havien de fer un canal, tal com es va fer al sud de França. El que és estrany és aquesta separació que hem acabat agafant.

Vostè és de la mar o no n'és?

Es tracta d'una dita popular, em sembla que recollida a Cambrils. Fa referència al fet que si no ets dels que s'embarquen cada dia, no n'ets de la mar. És clar, jo no en soc, ja que m'embarco poques vegades. Tot i això, no vol dir que no tingui pas interès. Vull dir, si queestic en remull cada dia, soc molt nedador. Llavors, a l'estiu me'n vaig a la platja i a l'hivern, a la piscina, però no m'hi guanyo la vida a la mar.

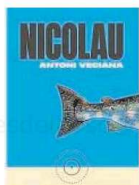
El Nicolau és una metàfora. Marxa perquè no s'hi troba a gust.

Evidentment. La mateixa llibertat que necessita el Nicolau, a mi me l'ha donada per escriure la seva història. Llavors, ell, com tanta altra gent que no es troba a gust al món on viu, busca una sortida. La seva és el mar, on hi ha unes altres regles, les coses són d'un altre color, la manera de respirar és diferent... És una novel·la que parla de canvis, de si ens adaptem o no. Canvies una cosa perquè no has pogut acceptar el canvi anterior i ens anem complicant la vida. Fins que al final, la història torna al començament.

Recupera el mite de Glauc.

He agafat uns quants textos que m'anaven molt bé per explicar els canvis que ens afecten com a persones, *Les metamorfosis* d'Ovidi, on apareix Glauc, i també *Les metamorfosis*, de Kafka. Perquè tenim la idea que les coses han de ser d'una determinada manera, sempre iguals i els clàssics ja deien que sempre estaven canviant. La

La fitxa

Nicolau

Autor: Antoni Veciana
Editorial: La Segona Perifèria
Gènere: Narrativa
Pàgines: 155

«Tenim la idea que les coses han de ser sempre iguals i els clàssics ja deien que canviaven. La dificultat de la vida és adaptar-se als canvis»

«Al Camp de Tarragona es parlava com he intentat escriure a 'Nicolau'. Almenys, les meves àvies parlaven així»

«Parlo de les diferències socials, del masclisme i del racisme, encara que sembla un conte. Qui ho vulgui entendre, ho entendrà»

dificultat de la vida és adaptar-se als canvis.

Com es parlava al Camp de Tarragona?

Es parlava com he intentat escriure o, almenys, les meves àvies en parlaven així. Eren dues senyores, dones d'abans, molt modernes. És a dir, no he fet un exercici d'arqueologia, sinó d'escoltar com es parlava i com hem deixat de parlar per unes certes circumstàncies. Simplement, he obert el bagul dels meus records. He volgut posar aquestes expressions de forma natural perquè tot i que pugui sobtar, a mi no, perquè ho he viscut a casa meua.

Vostè és dramaturg. Com ha anat aquesta primera novel·la?

Són gèneres diferents. La mena de narrativa que he fet et dona una llibertat que no la tens amb el teatre perquè a última hora, són

converses, textos que haurà d'interpretar algú. El tenia a l'ordinador i vaig provar què passaria. Vaig pensar que podria encarrilar el peix Nicolau cap a una novel·la.

La cala dels crancs, on en Nicolau apareix cada nit de Sant Joan, és Salou?

Li vaig dir cala dels crancs perquè m'agradava el nom. De fet, la història transcorre en un lloc indeterminat del golf de Sant Jordi. És bastant clar que parlo de Cambrils, tot i que no hem de veure el Cambrils actual ni el del passat. És un Cambrils bastant imaginari, igual que Vila-seca. Tot i això, hi ha un moment que tira cap avall. I això ja ho fem els del Camp de Tarragona, que quan volem escapar la boira tenim aquesta tirada d'anar cap avall i no cap a dalt. En aquest sentit, *Nicolau* és una novel·la de sensacions, matisos i colors. He intentat que estigués dintre d'una atmosfera.

El fa aturar a una ciutat enfonsada...

És el mite de l'Atlàntida, un lloc ideal. Això és el que busquem a la vida, un lloc ideal on no patir i l'Atlàntida és com el paradís perdut, la ciutat enfonsada on tot hom és feliç, això és el que volem a la nostra vida.

Enguany és l'any Gabriel Ferrater. Què prepara?

Continuem girant amb *Poema inacabat*.

Què significa per a vostè Gabriel Ferrater?

Jo vaig entrar a la literatura per Gabriel Ferrater. Perquè a l'adolescència és algú que t'interpel·la i que entens, que parla d'uns sentiments que reconeixes. És algú que aterra directament a la persona. Té la virtut de connectar i una vegada que has endollat amb ell, ja no et desdones.

És fàcil entrar-hi, doncs?

No. És difícil, però l'has de treballar i sempre és gratificant.

Com combina el sindicalista que porta dins amb l'artista?

De fet, em van dir que era una novel·la molt social. En tot moment es veuen les diferències socials i com no es volen solucionar. Nicolau és pobre i aquest és l'origen del seu malestar, per la qual cosa vol fugir. És una fugida imaginària. Això és metafòric, però quan passo per barris de gent humil, veig els bars plens de persones que fugen a través de la beguda. I és això el que vull explicar, per a mi aquestes idees van lligades, després, la forma que les donis, pot ser més artística o menys. També parlo del masclisme i del racisme, encara que ho faig d'una manera que sembla un conte. Qui ho vulgui entendre, ho entendrà i qui no, ho llegirà com un conte.

Cinema

Tarragona

CaixaForum convida a 'Un estiu de pel·lícula'

REDACCIÓ
TARRAGONA

En col·laboració amb CineÀsia, enguany el nou cicle, que tindrà lloc els mesos de juny i juliol

La Fundació "la Caixa", en col·laboració amb CineÀsia, estrena el cicle de cinema *Un estiu de pel·lícula*, i convida a l'espectador a gaudir amb l'arribada del bon temps amb la projecció de quatre films amb històries emocionants de diferents cultures.

La primera projecció tindrà lloc l'1 de juny amb la pel·lícula *Minari. Història de mi família*, basada en la pròpia infància del seu director Lee Isaac Chung, i que trasllada a la dècada dels 80 per a explicar la història d'una família —meitat coreana, meitat estatunidenca— que viu en una petita granja d'Arkansas tractant d'aconseguir l'anomenat «sònni nord-americà».

La següent sessió, *El olvido que seremos*, es projectarà el 15 de juny. Un film sota la direcció dels germans Fernando y David Trueba que narra la història d'un bon home, el metge colombià Héctor Abad Gómez, carismàtic líder social i home de família, un destacat metge i activista pels drets humans al Medellín polaritzat i violent dels

anys 70. Es tracta d'un relat íntim vist des dels ulls del seu fill, actualment un dels escriptors més destacats de la Colòmbia contemporània.

La següent el 6 de juliol la projecció de *Madres verdaderas*, un llargmetratge sobre una jove parella que decideix adoptar un bebè després d'una llarga i dolorosa experiència en tractaments de fertilitat. Sis anys més tard, reben una trucada telefònica amenaçadora d'una dona que afirma ser la mare biològica del petit i està disposada a extorquir-los per una gran quantitat de diners. Naomi Kawase és la directora d'aquest film basat en la novel·la homònima de Mizuki Tsujimura.

Finalment, el cicle *Un estiu de pel·lícula* conclourà el dimecres 13 de juliol amb la cinta *La sociedad literaria y el pastel de pichel de patata*, una adaptació del best-seller homònim escrit per l'Annie Barrows i Mary Ann Schaffer, que dirigeix el britànic Mike Newell. Una història ambientada després de la Segona Guerra Mundial on una jove escriptora un dia rep una carta des de Guernsey, una illa propera a Normandia d'un admirador desconegut que li presenta un curiós club de lectura i decideix viatjar fins allà sense saber que trobarà molt més que una gran història.

'Minari' és la primera de les projeccions, que tindrà lloc aquest dimecres. FOTO: CEDIDA/CAIXAFORUM TARRAGONA